

Viering Bennekom 1-3-2026

Wij zijn samengekomen in het huis van de Eeuwige, de God die wij noemen Vader, Zoon en heilige Geest. Amen. Hartelijk welkom, fijn dat u gekomen bent naar deze viering, een Arsis viering. Bij de voorbereiding lezen we de Bijbelgedeelten voor de viering. De eerste lezing is de roeping van Abram en de tweede lezing is de verheerlijking op de berg. Dan wordt er een lijst gemaakt van alle dingen die ons opvallen in de teksten; vaak met meer dan 40 punten. Daarna gaan wij aan de slag: de liturgiegroep van Arsis voor de liederen, de gebeden en de andere teksten en ik zoek naar een passende geloofsbelijdenis en naar een gebed bij de Communie. Naderhand bedenkt Arsis als motto: Pas op de plaats. Dat past zeker in de Passietijd. Ondertussen bedenk ik dat : Kies je koers, een motto in de geest van de lezingen. Dat alles komt samen in de overweging, ik hoop dat die ons stof tot nadenken zal geven.

Overweging

De Bijbel is geen nauwkeurige geschiedbeschrijving zoals wij die kennen. Nu verschijnen er standaardwerken na jaren van bronnenonderzoek en dan nog blijkt dat de feiten gekleurd zijn door de visie van de auteur. Onlangs bleek dit weer bij de boeken over de bezetting van Lou de Jong.

De bijbelschrijvers hebben geen documentatiecentrum; zij moeten het doen met mondelinge overleveringen. In de Evangeliën geven de schrijvers elk hun eigen visie op het leven van Jezus. Nog weer anders is het met het eerste Bijbelboek Genesis. Verschillende auteurs hebben oude verhalen eeuwen later op schrift gesteld. Zojuist hoorden wij de roeping van Abram uit hoofdstuk 12. Kijk je naar het slot van hoofdstuk 11 dan wordt dezelfde reis heel anders beschreven. De familie van Terach, de vader van Abram, wordt uit de doeken gedaan en dan vervolgt de schrijver: Later verlaat Terach Ur in Babylonië. Samen met zijn zoon Abram, zijn kleinzoon Lot en zijn schoondochter Saraï, gaat hij op weg naar Kanaän. In de stad Haran blijven zij wonen. De Bijbel is geen reisgids maar ik kon het niet laten om een atlas erbij te pakken. Babylonië is het gebied tussen de Eufraat en de Tigris, in het zuiden van Irak. Terach is stroomopwaarts gegaan langs de Eufraat tot het grensgebied van Syrië en Turkije, een tocht van ruim 1000 km. Terach sterft in Haran. Dan volgt de lezing die wij hoorden. De schrijver gebruikt de reis van Abram voor het begin van het Joodse volk. De Eeuwige roept Abram en belooft hem een goede toekomst. Je wordt de stamvader van een groot volk; de mensen zullen met eerbied over je spreken; wie jou zegent zal Ik, de Eeuwige, zegenen. Abram gaat in vertrouwen op weg naar een land dat hij niet kent en heeft geen idee hoe het zal uitpakken, hij krijgt geen garanties.

Ook bij de tweede lezing is het verstandig om te lezen wat vooraf gaat. Jezus is op weg naar Jeruzalem en Hij maakt zijn leerlingen duidelijk dat Hij moet lijden en gedood zal worden. Waarom ga je dan toch naar Jeruzalem? Een moment van bezinning, even pas op de plaats, is dan beslist noodzakelijk. Die rust en stilte is er op een heuveltop. Mozes en Elia, voor de Joden de pilaren van het eerste Testament, verschijnen. In het licht van de Joodse traditie vraagt Jezus zich af wat voor Hem de weg is. Gaat Hij terug naar Galilea, terug naar een leven als rondtrekkende Rabbi? Nee; Hij gaat naar Jeruzalem waar Hij de confrontatie zoekt met de opperpriesters en de schriftgeleerden. Jezus vervolgt zijn weg naar Jeruzalem en als Hij met de 3 leerlingen weer bij de menigte komt volgt er de genezing van een jongeman met een boze geest.

Bij dit besluit van Jezus om toch naar Jeruzalem te gaan moet ik denken aan Navalny die teruggaat naar Rusland, een zekere dood tegemoet. En recent in Iran waar studenten een goede toekomst voor hun land stellen boven hun eigen leven.

Vandaag is het de tweede zondag in de Passietijd. Wij zijn op weg naar Pasen, nieuw leven, nieuwe toekomst. Een toekomst van vrede en van gerechtigheid is er niet voor miljoenen mensen. Kijk maar naar de hongerdoek. Links is het stralend licht maar rechts is het donker; er dreigt zelfs een tornado.

In deze situatie is het aan ons om koers te kiezen. Misschien doet u dat voortdurend; vraagt u zich regelmatig af of u op de goede weg bent. Maar met een baan en kinderen komt het er vaak niet van om je te bezinnen. Dan is de Passietijd een periode bij uitstek om even tot rust te komen zodat je je kunt bezinnen op je koers.

Het leven van Jezus kan daarbij ons kompas zijn. Als Hij bij de menigte komt ziet Hij meteen de jongeman en Hij geneest hem van de boze geest. Verderop in het Matteüs evangelie noemt Jezus hoe je hoort te leven. Geef eten aan de hongerigen; de voedselbank doet dat. Vreemdelingen huisvesten? In ons land ligt dat moeilijk maar Vluchtelingenwerk begeleidt asielzoekers. En in het verleden, is mij verteld, was er veel contact tussen de Keyenberg, een AZC, en onze geloofsgemeenschap. Zieken en eenzamen worden niet vergeten en Caritas ondersteunt ook financieel mensen die niet kunnen rondkomen. Gevangenen bezoeken, ik lees een stukje uit de brief van de Vastenactie.

Wie alleen voor zichzelf leeft is op een doodlopende weg. De weg naar een nieuw leven, leven in vrede en gerechtigheid voor iedereen is een weg waarbij je je voortdurend afvraagt voor wie je de naaste kunt zijn. Moge de Geest van de Eeuwige ons inspireren om een goede koers te kiezen. Amen